

مکتبہ مجیدی

منتدی إقرأ الثقافی

www.iqra.ahlamontada.com

کورتہ پیرو کی ٹینگلیزی

وہر گیرانی

محمد موسا ابراہیم

چاپی یہ کہم

2013

۱۰

کورتہ چیرؤکی ٹینگلیزی

10

English short Stories

وہر کتیرانی:

محمدد موسا تیراھیم

ٺاوى كٺيب: ١٠ كورته چيروكي ٺينگيرى

بابٺ: چيروك

وهرگير: محمد موسا ٺيراهيم

دورزين: هٺلوٺست عبدالله زاده

بهرك: هيو

پٺداچونموى دهق: ٺيسماعيل عبدالرحمن پٺداوڊى

ٺاٺپ: ڊاٺكى هڊى و زٺٺب موسى ٺيراهيم

چاٺخانه: هٺشى

ٺيراز: ١٠٠٠ ڊانه

چاٺي: بهكم

له بهرٺومبهراٺهٺى گشٺى كٺيبخانه گشٺيبهكان

ٺمارهٺ سپارڊنى (٧٦٢) ى سالى (٢٠١٣) ى پٺدراوه.

به ناوی خوای گهوره

In the Name of Allah

کاسه یه کی دارین

پیره پیاویکی له بوو لاواز پۆیشت بۆئه وهی له گه ل کور و بووک و کوردهزا چوارسالانه که ی بژیت. دهسته کانی پیره پیاوه که ده له رزی و سۆمای بینینی لیل ببوو و ههنگاوه کانی پهرش و بلا ده بوون. خیزانه که شهوانه له سه ر میزی نانی ئیوارییان به یه که وه ده خوارد. به لام دهسته له پزۆکه کانی باپیری به سالاجوو و بینایی به لاوازه که ی خواردنه که یانی نهسته م کردبوو. دهنکه پاقله کان له که وچه که ی ده که وتنه سه ر زهوی. کاتی ئه و به برداغی ده گرت جار جار شیر ده پزۆ سه رچه فی میزی نان خواردن. کور و بووکه که به پیسی به که بیزاربوون.

کورپه که وتی: " ئیمه پیویسته شتی له باره ی باپیره بکهین. بیزارم له شیره پزۆه که ی و له نان خواردنه به دهنکه دهنکه که ی و که وتنی خۆراک له سه ر زهوی. بۆیه میرد و ژنه که میزکی بچوکیان له سوچیکدا دانا. له وییوه، باپیره به ته نیا خواردنی ده خوارد له کاتی کدا ته واری خیزانه که کاتیکی خۆشیان له خواردنی نانی ئیوارییان له سه ر میزی نان خواردنی ئیواری به سه ر ده برد. چونکه باپیره قاپی یا دروانی شکاوی هه بوو، خواردنی له کاسه یه کی دارین بۆ تینه ده کرا. هه ندی جار که خیزانه که ته ماشای لای باپیره یان ده کرد، ئه و فرمیسی له چا و بوو که خواردنی به ته نیا ده خوارد. هیتشنا، ژن و میرده که تا که وشه کانیان بۆ باپیره سه رزه نشترکردنی په قبوون. کاتی ئه و چه نگالێکی به رده دایه وه یاخود خواردنی ده پرشت. کورپه ته مه ن چوار سالانه که به بی دهنگیه وه ته ماشای ئه و دیمه نه ی ده کرد.

The Wooden Bowl

A frail old man went to live with his son, daughter-in-law, and a four-year old grandson. The old man's hands trembled, his eyesight was blurred, and his step faltered. The family ate together nightly at the dinner table. But the elderly grandfather's shaky hands and failing sight made eating rather difficult. Peas rolled off his spoon onto the floor. When he grasped the glass often milk spilled on the tablecloth. The son and daughter-in-law became irritated with the mess. "We must do something about grandfather," said the son. I've had enough of his spilled milk, noisy eating, and food on the floor. So the husband and wife set a small table in the corner. There, grandfather ate alone while the rest of the family enjoyed dinner at the dinner table. Since grandfather had broken a dish or two, his food was served in a wooden bowl. Sometimes when the family glanced in grandfather's direction, he had a tear in his eye as he ate alone. Still, their only words the couple had for him were sharp admonitions when he dropped a fork or spilled food. The four-year-old watched it all in silence.

ٲٲوارہ یہ کیان ٲیش نانی ٲٲوارٲ، باوکہ کہ کورہ کہ ی بینی یاری بہ
 ٲاشماوہ ی دارہ کانی سر زہوی دہ کرد. ٲو بہ نر می ٲرسیاری لہ
 مندالہ کہ کرد، : "ٲایا تو چی دروست دہ کہ یت؟" ہر بہ نر مییہ وہ،
 کورہ کہ وہ لآمی دایہ وہ

"ٲو،" من قاپٲکی ٲچوک بو تو و دایہ دروست دہ کہ م کاتی من
 گورہ دہ یم خوار دنہ کہ تان ٲٲدا بخون.

"مندالہ تمہ من چرار سالہ کہ زہردہ خہ نہ یہ کی کرد و گہ ٲایہ وہ بو سر
 ٲیشکردن. قسہ کہ دایک و باوکہ کہ ی ٲاچلہ کاندہ کہ ٲوان لال بوون. جا
 فرمیٲسکہ کان بہ سر ٲوومتیاندا ہانہ خوارہ وہ. سرہ ٲای ہیچ
 ووشہ یہ کہ نہ ووترا، ہر دووکیان زانیان ٲٲویستہ چی ٲہ نجام بدہن.
 ٲو ٲٲوارہ یہ میزدہ کہ دہستی ٲاٲرہ یہی گرت و رٲدا بہ نر مییہ وہ بو
 سر میزی خٲزانی بگہ ٲٲتہ وہ.

ٲوہ ندہ ی تمہ نی ماہو، ٲو ہہ موو زہ میکی لہ گہ ل خٲزانہ کہ دا
 خوارد. و بو چہ ند ہوکارٲک، نہ میزد و نہ زہ کہ ش وا دیار نہ بوون چی
 تر گرنگیان بدہن کاتی چہ نگالٲک بہ رددہ بووہ و شیر ٲشان یا خود سر
 چہ فی میزدہ کہ ٲیس بیٲت. مندالان زور وورہ بیٲن. چارہ کانیان ہہ میشلہ
 سر ہنچ دہ دن گزلیہ کانیان ہہ میشلہ گوٲ دہ گرن و میشلکیان ہہ میشلہ
 دہرنہ دجامی ٲہ یام کان لٲکدہ دہنہ وہ کہ وہ ریان دہ گرن. ٲہ گہ
 ٲٲمہ یان بہ ٲارامیہ وہ بینی کہ کہ شٲکی دلخوش بو ٲہ ندہ مانی خٲزانہ کہ
 لہ مالہ وہ دابین دہ کہ ین، ٲوان لاسایی ٲو ہہ لویستہ بو توہ واری
 ژیانیان دہ کہ نہ وہ. دایک و باوکی ژیر دہ رک دہ کہ ن کہ ہہ موو ٲوٲٲ
 ٲلٲکہ کانی بیٲایہ ی دلہاتووی مندالہ کہ یان دادہ نرٲت.

با ٲٲمہ ہہ موومان بیٲن بہ بیٲاسازی ہوشیار و ٲوٲلی نمونہ یہی بگٲرن.
 ٲاکاداری خرت و ٲوانہ ش بہ کہ خرت دہوٲن ٲہ مرٲ و ہہ موو ٲوٲٲ.

One evening before supper, the father noticed his son playing with wood scraps on the floor. He asked the child sweetly, "What are you making?" Just as sweetly, the boy responded, "Oh, I am making a little bowl for you and mama to eat your food from when I grow up." The four-year-old smiled and went back to work. The words so struck the parents that they were speechless. Then tears started to stream down their cheeks. Though no word was spoken, both knew what must be done. That evening the husband took grandfather's hand and gently led him back to the family table.

For the remainder of his days he ate every meal with the family. And for some reason, neither husband nor wife seemed to care any longer when a fork was dropped, milk spilled, or the tablecloth soiled.

Children are remarkably perceptive. Their eyes ever observe, their ears ever listen, and their minds ever process the messages they absorb. If they see us patiently provide a happy home atmosphere for family members, they will imitate that attitude for the rest of their lives. The wise parent realizes that every day that building blocks are being laid for the child's future.

Let us all be wise builders and role models. Take care of yourself, and those you love, today, and every day!

ئەستێرەى دەریا

کاتیک بە کەنار دەریایە کدا دەپۆیشتم، پیاویکم بینی چەند هەنگاوێک لە
پیش مندا دەپۆیشتم. هەرچەند خۆوله کێکی کەم، ئەو دەجەمایەو وە
شتیکى لە کەنار دەریاوە هەلدهگرتهو و فرییدەدایەو و ناو دەریاکەو.

سەیرە، من پرسىارم لیکرد ئەو چى دەکات.

ئەو وەلامى دایەو: "ئەستێرەى دەریا،" ئەوان بە هۆى هەلکشانی
کەنار بۆ سەر دەریا پادەمالدرین. ئەگەر فرییدان نەدەمەو، ئەوان بە
هۆى تیشکی گەرمى پۆژەو سوردەبنەو و دەمرن."

من ووتم: "ئایا تۆ شیتى؟" هەزارەها کەنار دەریا لە دەورى جیهاندا
هەن و ملیۆنەها ئەستێرەى دەریا لە دەوریاندا دەمرن. ئایا چ
جیاوازیەك دروست دەکات؟" ئەو ووتى: "باشە، لەو کاتەدا یەکیکی

ترى فرییدایەو و ناو دەریاکەو

"بۆ ئەمەیان جیاوازی دروست دەکات."

Starfish

Walking along seashore, I saw a man walking a few paces ahead of me. Every few minutes, he would bend down, pick up something from the beach and throw it back into the sea.

Curious, I asked him what he is doing.

“Starfish”, he replied, “They are washed ashore by the tide. If I don’t throw them back, they will be baked and dead by the sun.”

“Are you crazy?” I said, “There are thousands of beaches around the world and millions of starfishes dying around. What difference does it make?”

“Well,” said he, as he hurled another one into sea, “It does make a difference to this one.”

كورنەك و پىرە پىاوتىك

كورنەك كەوتە ناو روباړىكەوہ و خەرىك بوو دەخنكا. پىاوتىك، لەوئى
تېپەردەبوو، گوئى لەگرىان و هاوارى يارمەتى دان بوو و خوئى فرىدايه
ناو روباړەكەوہ، كورپەكەى مېناوہ كەنار روباړەكەوہ.

كورپەكە ووتى: "مامە نازانم چۆن بتوانم بە تەواوى سوپاست بكم." "
پىاوەكە وەلامى دايارە: "كورپم تۆ دەتوانى سوپاسم بكمى...،" بە
دلنئىبابون لەوہى كاتى تۆ گەورە دەبىت، پەشىمان نەبمەوہ لەوہى كە
تۆم پزگار كوردوہ.

A boy and an Old Man

A boy fell into the river and began to drown. A man, who was passing by, heard his cries for help and jumping into the river, brought the boy back to shore.

“I don’t know how I can thank you enough, uncle” said the boy.

“You can thank me son...,” replied the guy, “...by making sure that when you grow up, I will not regret saving you.”

سەربازىكى نە خوئىندە وار

پياويكى نە خوئىندە وار و گيىل پەيوەندى بە سەنتەرى سەربازگە يەكى نوئى سوپا كرد. ئەو چەند مانگىك لە كۆپسى مەشقى سەربازى ناخۆشى چىزت كە واى لى بكات شاينى پەيوەندى كردنى بە سوپاوە بىت.

بە داخەو، ھەر داوى تەواو بوونى ھەفتە يەكى ئەم مەشقە، ھەواڭ گەيشت كە ئەفسەرىكى سوپا سەردانىك دەكات كە چاوپىنگە وتن لە گەڭ پالتور اوھە كان ئەنجامى دەدات و لە جۆرى مەشقە كە دەكوئىتەوھ لە لايەن مەلبەندى ناوھەندە كە دەدرىت. ئەو كەسەى بەرپرسی مەشقى ئەو پالتور اوھە بوو زۆر نىگەرانى سەربازە تازە دامەرز اوھە گىلە كە بوو. ھەرچەندە، لە مەوپىش ئەفسەرىكى شارەزای سوپا ھەرزمار دەكرا، ئەو جۆرى پەرسىيارەكانى بە باشى دەزانى كە لە سەربازە نوئىە كان دەكرىت. بۆيە ئەو پراھىنانى بە تەواوى بەم پياوھە كرد تاوھەكو بە راستى و تىرو تەسەلى وەلامى پەرسىيارە چاوەروانكراوھە كان بداتەوھ.

ئەو پىش ھەموو شتىك داواى لىكرد زنجىرەى پەرسىيارەكانى لە ياد بىت. يەكە مىنى پەرسىيار ئەوھ دەبىت "تەمەنت چەندە؟" تۆ دەلئىت "بىست و دوو سال." "دووە مەن پەرسىيار ئەوھ دەبىت." "ئايە بۆ ماوھەى چەند دەبىت لەم سەنتەرىەى؟"

تۆ وەلام دەدەيتەوھ. "دوو سال." سىتە مەن پەرسىيار لە وانە يە ئەوھە بىت. "ئايە تۆ لەم سەنتەرىە دىخۆشى ياخورد غەرىبى مائەوھ دەكەيت؟" پىويستە تۆ بلىت "لە ھەردووكيان لىرە و لە شوئىنە كەم واھەست دەكەم لە مائەوھەم."

An Uneducated Soldier

An uneducated and simple minded person joined a military recruiting centre. He was undergoing a few months' training course which would make him eligible to join the army. Unfortunately, just after completing a week of this training, news reached that there would be a visit of an army officer who would interview the candidates and inspect the type of training being given by the centre.

The person in charge of training these candidates was very much worried about the newly recruited simple minded man. However, since he was counted to be an experienced army officer, he knew well the type of questions that would be put to the new recruits. So, he coached this man thoroughly to answer correctly plausible questions. He asked him to first of all remember the sequence of the questions. The first question would be 'What is your age?' You are to say "22 years". The second question would be 'How long have you been in this center?' You are to answer "two years". And the third may be, 'Are you happy in this center or do you feel homesick?' You have to say "I am feeling at home both here and in my place."

قوتاببەكە ئەو ۋە لامانەنى بەدەرخ لەبەركرد. لە رۇژى لىكۆلېنە ۋەدا، ئەو بىۋ ژورى چاۋپىكەۋتن داۋاى لىكرا بېت. ئەفسەرى لىكۆلېنە ۋە پىرسىيارى لىكرد " ئايا بىۋ ماۋەى چەند لىرەى؟ " قوتاببەكە تەنھا زنجىرەى پىرسىيارەكانى لەياد دەبېت " بېست و دوو سال. " بەلكو ئەفسەرەكە سەرسام بوو. پاشان ئەو پىرسىيارى لىكرد، " ئايا تەمەنت چەندە؟ " قوتاببەكە ۋوتى " دوو سالە. " " ئەمە چ قسەبەكى بى مانابە؟ " ئەفسەرەكە نەراندى " ئايا تى شىتتيت ياخود من شىتتم. " قوتاببەكە لەسەرخۆرە ۋە لامى داپەرە، " ھەردووكمان. " چونكە ئەو تەنھا تۋانى ئەو ۋوشەبەى لەياد بېت لەبەر ئەۋە سەريازەكە زۆر ترسا.

ئەۋە زۆر ترسناكە گەر تىر شتەكانت تەنھا بەدەرخ لەياد بېمىنئەۋە

The Cadet learnt these answers by rote. On the day of inspection, he was asked to come to the interview room. The inspecting officer asked him, "How long have you been here"? The cadet just remembering the sequence of the questions said, "22 years". The officer was rather surprised. Then he asked, "What is your age"? The cadet said, "Two years". "What nonsense is this? Are you mad or am I mad", roared the officer. The cadet calmly answered, "Both" as he could only remember that word that's why he was scared.

It is dangerous if you remember things by rote

رێگا بەرەو بەهەشت

پاش هەموو نیوە پۆیەکی پۆژی هەینی، دواى نوێژی جومعه، نىمام و كورپه ته‌مه‌ن يانزه‌ ساڵه‌كه‌ى بۆ دەرەوه‌ى شار دەرپۆیشتن و نامیلکه‌ى "رێگای بەرەو بەهەشت" و ئەدەبى ئىسلامى تریان دابەش دەکرد. کاتى ئەوه‌ بۆ نىمام و كورپه‌ ته‌مه‌نى يانزه‌ ساڵه‌كه‌ هات بۆ ئەوه‌ى به‌ نامیلکه‌كه‌ يانه‌وه‌ بەرەو شه‌قامه‌كان بלאوه‌بگه‌ن، دەرەوه‌ زۆر سارد بوو، بارانیش به‌خوێ ده‌هاته‌ خواره‌وه‌. كورپه‌كه‌ به‌ گه‌رمترین و وشكترین جل و به‌رگ خۆى پێچا‌په‌وه‌ و ووتى، "باشه‌ باوكه‌، ئاماده‌م!"

باوكه‌كه‌ پرسىارى كرد، "بۆچى ئاماده‌یى،"
 "باوكه‌، كاتى ئەوه‌ هاتوووه‌ بچینه‌ دەرەوه‌ و ئەم په‌رتووكه‌ ئىسلامیانه‌ش دابه‌شكەین. باوكه‌كه‌ وه‌لامى ده‌داته‌وه‌،" كورپم دەرەوه‌ زۆر سارده‌ و بارانیش به‌خوێ ده‌باریت."

كورپه‌كه‌ به‌سه‌ر سوپمانه‌وه‌ سه‌یرى باوكى ده‌كات، "ده‌پرسیت، به‌لام باوكه‌ ئایا تا ئىستاش خه‌لكى ناچنه‌ جه‌مه‌ننه‌م هه‌رچه‌نده‌ بارانیش ده‌باریت؟"

باوكه‌كه‌ وه‌لامى ده‌داته‌وه‌، "كورپم له‌م كه‌شه‌دا ناچمه‌ دەرەوه‌." به‌ ناوئێدیه‌وه‌، كورپه‌كه‌ ده‌پرسیت "باوكه‌ ت‌كایه‌ ده‌توانم بچمه‌ دەرەوه‌؟"

باوكى بۆ ساتێك دوو دل‌ بوو پاشان ووتى، كورپم ده‌توانى برۆیت ها‌ ئەوه‌تا نامیلکه‌كان. كورپم ئاگاداریه‌."

سوپاس، باوكه‌!"

Path to Paradise

Every Friday afternoon, after the Juma prayers, the Imam and his eleven year old son would go out into their town and hand out "the booklet of **PATH TO PARADISE and other Islamic literature**.

As the time came for the Imam and his son to go to the streets with their booklets, it was very cold outside, as well as pouring rain.

The boy bundled up in his warmest and driest clothes and said, 'OK dad, I'm ready!'

His dad asked, 'Ready for what' 'Dad, it's time we go out and distribute these Islamic books.' Dad responds, 'Son, it's very cold outside and it's pouring rain.'

The boy gives his dad a surprised look, asking, 'But Dad, aren't people still going to hell, even though it's raining?'

Dad answers, 'Son, I am not going out in this weather.' Despondently, the boy asks, 'Dad, can I go please?' His father hesitated for a moment then said, 'Son, you can go. Here are the booklets. Be careful son.'

'Thanks, Dad

له گەڵ ئەوه‌دا، ئەو شۆیتنه‌که‌ی جی هێشت و له‌به‌ر بارانه‌وه چووه ده‌ره‌وه. ئەم کوپه‌ ته‌مه‌ن یانزه‌ ساڵه‌یه‌ پۆیشت به‌ره‌و خواره‌وه‌ی شه‌قامه‌کانی شاره‌که‌ ده‌رگا به‌ ده‌رگا ده‌چوو و ئەوه‌رکی له شه‌قامیکدا چاوی پێکه‌وت نامیلکه‌یه‌ک یاخود په‌رتووکیکی بچوکی ده‌دایه‌.

دوای دوو کاتژمێر له‌به‌ر باران پۆیشتن، ئەو ته‌رپیوو، ئێسکی مووچپکی ته‌رپیوون و بۆ دواه‌مین نامیلکه‌ پۆیشته‌ خواره‌وه‌. ئەو له‌ سوچیکدا پاره‌ستا سه‌بری یه‌کیکی ده‌کرد تاوه‌کو نامیلکه‌یه‌کی بدات، به‌لام شه‌قامه‌کان به‌ته‌واوی چۆل ببوون. پاشان ئەو به‌ره‌و یه‌که‌مین مال سوپایه‌وه‌ که‌ پێنایه‌ سه‌ر شۆسته‌که‌ و به‌ره‌و ده‌رگای پێشه‌وه‌ پۆیشت و له‌ زه‌نگی ده‌رگای دا. ئەو زه‌نگی لێدا، به‌لام که‌س وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. ئەو دووباره‌ و دووباره‌ زه‌نگی لێدا، به‌لام هێشتا هیچ که‌س وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. ئەو چاوه‌ڕێی کرد به‌لام هێشتا هیچ وه‌لامیک نه‌بوو. له‌ کۆتاییدا، ئەو سوپایه‌وه‌ تاوه‌کو بروت، شتی ئەوی راگرت. جاریکی تر، ئەو بۆلای ده‌رگا که‌ سوپایه‌وه‌ و زه‌نگی لێدا و به‌مستی قایمه‌وه‌ له‌ ده‌رگا که‌ی دا. ئەو چاوه‌ڕێی کرد، شتی له‌ هه‌یوانی پێشه‌وه‌ ئەوی راگرت. ئەو دووباره‌ زه‌نگی لێدایه‌وه‌ و ئەم جاره‌ ده‌رگا که‌ به‌هێواشی بووه‌.

له‌ شۆینی چوونه‌ ژووره‌وه‌ی ده‌رگا خانمیکه‌ به‌سالا چووی خه‌مبار، وه‌ستا بوو. ئەو به‌نه‌رمی پرسیا‌ری کرد.

"نه‌رمو کوپم؟"

And with that, he was off and out into the rain. This eleven year old boy walked down to the streets of the town going door to door and handing everybody he met in the street a pamphlet or a booklet.

After two hours of walking in the rain, he was soaking, bone-chilled wet and down to his VERY LAST BOOKLET.

He stopped on a corner and looked for someone to hand a booklet to, but the streets were totally deserted.

Then he turned toward the first home he saw and started up the Side walk to the front door and rang the doorbell. He rang the bell, but nobody answered..

He rang it again and again, but still no one answered. He waited but still no answer.

Finally, he turned to leave, but something stopped him. Again, he turned to the door and rang the bell and knocked loudly on the door with his fist. He waited, something holding him there on the front porch! He rang again and this time the door slowly opened.

Standing in the doorway was a very sad-looking elderly lady. She softly asked, 'What can I do for you, son?'

به چاوانی گه شه وه و زه رده خه نه یه ك، كه جیهانی ئه وی رووناك
كرده وه،

" ئه م كوپره بچووكه ووتی"، خانم، داوای لیبوردن ده كه م، ئه گه ر
بیزارم كریدی، به لام به ته وای ده مه وی پیت بلیم كه خوای گه وه
به راستی تۆی خۆش ده ویت و چاودیریت ده كات و من هاتووم تا وه كو
دوا هه مین نامیلکه ت بده می كه له باره ی خوای گه وه هه موو شتیكت
پئ ده لیت، ئامانجی راسته قینه ی دروست بوون و چۆنیه تی به ده ست
هیتانی په زامه ندی ئه و."

له گه ل ئه وه ئه و دوا هه مین نامیلکه ی دایئ و سوپایه وه تاكو بپوات.
ژنه كه بانگی كوپره كی كرد كاتی ئه و رویشت.

سوپاس، كوپم! و خوای گه وه بپاریزی!"

هه فته ی داهاتوو له پاش نیوه رۆی رۆژی هه ینی دوا ی نوژی جومعه،
ئیمامه كه هه ندی وانه ی پتیشكه ش ده كرد. هه ركه ئه و كۆتایی به
وانه كانی ده هیتی، ئه و پرسیری كرد، ئایا كه سی پرسیری هه یه
یاخود ده یه وی شتی بلیت؟" به هیواشیه وه له دوا وه ی ریزی خانمه كان،
خانمێکی به سالچوو، دهنگی به سه ره سه ماعه كه وه بیسترا.

هیچ كه سه له م كۆبوونه وه یه دا من نانا سیت. هه رگیز پتیشتر لیره
نه بوومه. ده زانی، پتیش هه فته ی رابردوو من موسلمان نه بووم و بیریشم
لی نه كردبووه بيم به موسلمان. میرده كه م پتیش چه ند سالتیک به ر له
ئیتسا مرد و له م جیهاندا منی به ته نیا جیهیشت... هه فته ی رابردوو،
رۆژیکی به تاییه تی ساردو و باراناوی بوو، به ته مای خۆكوشتن بووم
چونكه من هیچ ئاواتیکم نه مابوو.

بۆیه كورسی یه ك و گورسیتكم هیتا و به سه ره په یژه ی بنه چی
ماله كه م كه وتم. به دلتیاییه وه كورسیه كه م، له ستونی سه ربانه كه قایم
كرد و پاشان له سه ره كورسی یه كه وه وه ستام و سه ره كه ی تری
گورسیه كه له ده وری ملم قایم كرد.

'With radiant eyes and a smile that lit up her world, this little boy said, 'Ma'am, I'm sorry if I disturbed you, but I just want to tell you that ALLAH REALLY LOVES AND CARES FOR YOU and I came to give you my very last booklet which will tell you all about God, the real purpose of creation, and how to achieve His pleasure.'

With that, he handed her his last booklet and turned to leave. The woman called the boy as he departed. 'Thank you, son! And God Bless You!'

Next week on Friday afternoon after Juma prayers, the Imam was giving some lectures. As he concludes the lectures, he asked, 'Does anybody have questions or want to say anything?' Slowly, in the back row among the ladies, an elderly lady's voice was heard over the speaker.

'No one in this gathering knows me. I've never been here before. You see, before last Friday I was not a Muslim, and thought I could be.

My husband died few years ago, leaving me totally alone in this world..

Last Friday, being a particularly cold and rainy day, I was contemplating suicide as I had no hope left.

So I took a rope and a chair and ascended the stairway into the attic of my home.. I fastened the rope securely to a rafter in the roof then stood on the chair and fastened the other end of the rope around my neck.

کاتیک له سه ر کورسیه که وه وه ستا بووم، زۆر به ته نیایی و دلشکاوی
خه ریک بوو پازیده م، کاتی له نا کاو زهنگه لیدانه به رزه که ی زهنگی
دهرگای نه هۆمی خواره وه م منی راچله کاند.

بیرم کرد، بۆ ساتی چاوه ریتی ده که م و هه رکێبه ک بیت ده پوات.
چاوه پیم کرد و چاوه پیم کرد، به لام زهنگی لیدانی زهنگی ده رگا که وا
دیاریوو به رزتر و سوورتر ده بوو و پاشان که سه زهنگ لیده ره که
ده ستیشی به ده رگا لیدانی قایم کرد. جارێکی بۆ خۆم بیرم کرده وه.
"ده بیت نه وه کی بیت؟"

هه رگیز که س زهنگه که می لینه داوه وه نه هاتوه بمبیینیت. "گوریسی
که رده نم شلکرده وه بۆ دهرگای پیشه وه چوم، به درێزایی نه و کاته
زهنگه که به رزتر و به رزتر لیدان.

کاتی دهرگا که م کرده وه و له هه یوانی پیشه وه یی ماله که م
پهوخۆشترین و کورێکی فریشته ئاسام بینی به حال بروام به چاوه کانه
ده کرد هه رگیز له زیاندا نه م بینیبوو.

زه رده خه نه که ی، ئۆۆ، هه رگیز ناتوانم وه سفی زه رده خه نه که ی بۆتان
بکه م. وشه کان که له ده میه وه ده هاتنه دهره وه وای له دلیم کرد بۆ
ژیان پازیدات که له میژیوو مردبوو کاتی وه ک دهنگی فریشته ئاسا
وتی، خانم به ته واویی هاتووم بۆ نه وه ی بیت "بلتیم که خواهی گوره به
پاستی تری خه رشده وی و چاوه تیریت ده کات!"

پاشان نه و نه م نامیلکه یه ی دامی، پێگای به ره و به هه شت که ئیستا من
به ده ستمه وه یه.

Standing on that chair, so lonely and broken-hearted. I was about to leap off, when suddenly the loud ringing of my doorbell downstairs startled me.

I thought, I'll wait a minute, and whoever it is will go away.

I waited and waited, but the ringing doorbell seemed to get louder and more insistent, and then the person ringing also started knocking loudly....

I thought to myself again, 'Who on earth could this be?

Nobody ever rings my bell or comes to see me.' I loosened the rope from my neck and started for the front door, all the while the bell rang louder and louder.

When I opened the door and looked I could hardly believe my eyes, for there on my front porch was the most radiant and angelic little boy I had ever seen in my life. His SMILE, oh, I could never describe it to you! The words that came from his mouth caused my heart that 'had long been dead TO LEAP TO LIFE as he exclaimed with a cherub-like voice, 'Ma'am, I just came to tell you that:

ALLAH REALLY LOVES AND CARES FOR YOU!

Then he gave me this booklet, Path To Paradise that I now hold in my hand.

ھەرگە كۆرۈپ بچوۈكەكە كە ۋەك فرىشتە ئاسا ۋا بوو بۆناۋ سارمە و بارانەكان پۆيشتە دەرەۋە، دەرگاگەم داخست و لەسەر خۆيىيەۋە ھەموو ۋوشەيەكى ئەم پەرتوۈكەم خويندەۋە. پاشان چوۈمە سەرەۋە بەرەۋە بىنمىچى مالاگەم بۆ ئەۋەى گورىس و كورسىيەگەم بەيئىم. من چىتر پۆيىستىم پىيان نى يە. دەبىنى؟ **من ئىستى بەندەيەكى دلخۇشى خۋاى گەرەم.**

لەكاتىكدا ناۋنېشانى جەماعەتى مزگەۋتەكەت لە پىشتەۋەى ئەم نامىلكەيە نېشاندرابوو. من بۆ ئىترە ھاتووم تا بە خۇم بلىم سوپاس بۆ بەندەى خۋاى گەرە ۋەكەۋەكو فرىشتە ئاسا ۋابوو كە لەكاتى خۇيدا ھات و بە ئەنجامدانى ئەمە، گىيانى لە جەھەننەمى ئەبەدى رزگار كردم.

ھىچ چاۋىكى وشك لە مزگەۋتدا نەما بوو تەنھا گرىان بوو. ھاۋارەكانى تەكبىر لىدانى... اللە اكبر لە ھەۋادا بە رىزۋە. (باۋكى-ئىمام) لە مېنبەرەكە ھاتە خۋارەۋە بەرەۋە پىزى پىشەۋە چوۈكە كۆرۈپ بچوۈكەكى دائىشتىبوو. ئەۋ كۆرۈكەى بە بالەكانى گرت و بەيى سىنورەۋە دەگرىا. لەۋانەيە ھىچ جومەيەك ساتىكى ئەۋا شىكۋاردى نەبوۋىت و لەۋانەيە ئەم گەردوونە ھىچ باۋكىكى نەبىنىبوۋىت كە پىرپىت لە خۆشەۋىستى و پىز بۆ كۆرۈكەى. **بىجگە لەمەيان.**

As boy who looked like an angel disappeared back out into the cold and rain, I closed my door and read slowly every word of this book.

Then I went up to my attic to get my rope and chair. I wouldn't be needing them anymore.

You see? I am now a Happy slave of Allah.

Since the address of your congregation was stamped on the back of this booklet, I have come here to personally say THANK YOU to God's slave who looked like an angel and came just in the nick of time and by so doing, spared my soul from an eternity in hell.'

There was not a dry eye in the mosque except crying.

The shouts of TAKBIR... ALLAH AKBAR... rose in the air.

Imam-Dad descended from the pulpit to the front row where the little boy was seated....

He took his son in his arms and sobbed uncontrollably.

Probably no Jama'at has had a more glorious moment, and probably this universe has never seen a father that was more filled with love and honor for his son...

Except for One.□

چوار خيزانه كان

چارټك له جاران بازركاننك چوار خيزانې هـ بوو. نه و خيزانې چواره مينې زور خؤشه ويست و به پړوي گرانـه ها پازانديـه وه و به ناسكي مامه له ي له گه ل ده كړد. نه و گرنگيكي زوري پيدا و ته نها باشرين شتيشي پيده به خشي. هـ روه ها خيزانې سيـه مينيشي زور خؤشه ويست. نه و زور شانانزي پنده كات و هـ ميشه له لاي براده روه كانې هـ لي ده كيشا. هـ ر چه نده بازركانه كه هـ ميشه له ترسيكي گوره دايه كه نه و له وانه يه له گه ل پياوانې تر پاكات. خيزانې دووه مينيشي خؤشه ويست. نه و كه سيكي زور به هـ سته و هـ ميشه له سه رخويه و له راستيدا نه و باوه پيكر اوي بازركانه كه يه. هـ ر كاتنك بازركانه كه توشي كيشه بويا، بازركانه كه هـ ميشه پوي له خيزانې دووه مينې ده كړد و نه و هـ ميشه له ميانه ي كاته ناخؤشه كاندا يارمه تي بازركانه كي دها.

نيستا، خيزانې يه كه مينې بازركانه كه هاوسه ريكي زور به وه فايـه و به شداريه كي گوره ي له به رده وامي سه روه ت و سامان و نيش و كاره كي كړدوه و هـ روه ها چارديزي ماله و هـ شي بؤ ده كات. هـ رچه نده، بازركانه كه خيزانې يه كه مينې خؤش نه ويست و سه ره پاي نه وي نه و زور بازركانه كي خؤش ويست. بازركانه كه ش زور به ده گمـن گرنكي پيدا.

رؤزك، بازركانه كه نه خؤش ده كه ویت. پيش وه خته، نه و ده زانې كه زوو ده مريت. نه و بيري له زيانه زور خؤشه كي كړدوه و به خوي وت: "نيستا چوار خيزانم هـ يه. به لام كاتي من ده مرم، من به ته نيا ده يم. چه نده به ته نيا ده يم!"

به م شتويه، نه و پرسياړي له خيزانې چواره مينې كړد

The Four Wives

Once upon time there was a rich merchant who had 4 wives. He loved the 4th wife the most and adorned her with rich robes and treated her to delicacies. He took great care of her and gave her nothing but the best.

He also loved the 3rd wife very much. He's very proud of her and always wanted to show off her to his friends. However, the merchant is always in great fear that she might run away with some other men.

He too, loved his 2nd wife. She is a very considerate person, always patient and in fact is the merchant's confidante. Whenever the merchant faced some problems, he always turned to his 2nd wife and she would always help him out and tide him through difficult times.

Now, the merchant's 1st wife is a very loyal partner and has made great contributions in maintaining his wealth and business as well as taking care of the household. However, the merchant did not love the first wife and although she loved him deeply, he hardly took notice of her.

One day, the merchant fell ill. Before long, he knew that he was going to die soon. He thought of his luxurious life and told himself, "Now I have 4 wives with me. But when I die, I'll be alone. How lonely I'll be!"

Thus, he asked the 4th wife

"تۆم زۆر خۇش ويىست و باشترىن پۆشاكىم بۇ تەرخان دە كوردى و گرنىگىكى نۆرم پىداي. ئىستا وا خەرىكە دەمرم، ئايا لەگەلم دىيى و ھاورىيە تىم دەكەي؟" خىزانى چوارەمىنى وەلامى دايە وە "مە حالە!" ئە و پۇيشت بە بى ئە وەي ووشە يەكى تر بلتت.

وہ لامەكە وەكو چە قۇيەكى تىز بەناو دلى بازگانەكە چەقى. بازگانە خەمبارەكە پاشان پرسىارى لە خىزانى سىيەمىنى كرد. "لە ھەموو زيانم تۆم زۆر خۇش ويىستوۋە. ئىستا خەرىكە من دەمرم، ئايا لەگەلم دىيى و ھاورىيە تىم دەكەي؟" خىزانى سىيەمىن وەلامى دايە وە: "نە خىر" "زىان لىزە زۆر خۇشە! كاتى تۆ دەمرىت من دووبارە شوو دەكە مە وە!" دلى بازگانەكە نغرى و دل سارد بوو.

دواتر ئە و پرسىار لە خىزانى دوۋەمىنى كرد "من ھەمىشە بۇ يارمەتى پووم لە تۆ كرد و تۆش ھەمىشە يارمەتت داوم. ئىستا جارىكتىر پىويستىم بە يارمەتى دانى تۆ ھە يە. كاتى من دەمرم، ئايا لەگەلم دىيى و ھاورىيە تىم دەكەي؟" خىزانى دوۋەمىنى وەلامى دايە وە: "داۋاي لى بوردن دەكەم، ئەم جارە يان ناتوانم يارمەتت بەدەم!" زۆرتىن شت، من تەنھا دەتوانم پەوانەي گۇرستانەكەت بکەم. "وہ لامەكە وەكو ھەورە تىرىشكە وابوو و بازگانەكە وىران كرا.

پاشان دەنگىك ھاۋارى كرد. "من لەگەل تۆ دەپۆم. من لەگەل تۆ دىم گرنىكى يە بۇ ھەر كويى بچىت. "بازگانەكە سەبرى كرد و خىزانى يەكەمىنى بوو. ئە و زۆر لاواز بوو وەك بلتتى لە دەست بەد خۇراكى بنالىنتت. بازگانەكە بە خەفە تبارىكى نۆرە وە ووتى، "دەبوايە گرنىكى باشترم پىدايى لە كاتىكدا دەمتوانى!"

"I loved you most, endowed you with the finest clothing and showered great care over you. Now that I'm dying, will you follow me and keep me company?" "No way!" replied the 4th wife and she walked away without another word.

The answer cut like a sharp knife right into the merchant's heart. The sad merchant then asked the 3rd wife, "I have loved you so much for all my life. Now that I'm dying, will you follow me and keep me company?" "No!" replied the 3rd wife. "Life is so good over here! I'm going to remarry when you die!" The merchant's heart sank and turned cold.

He then asked the 2nd wife, "I always turned to you for help and you've always helped me out. Now I need your help again. When I die, will you follow me and keep me company?" "I'm sorry, I can't help you out this time!" replied the 2nd wife. "At the very most, I can only send you to your grave." The answer came like a bolt of thunder and the merchant was devastated.

Then a voice called out: "I'll leave with you. I'll follow you no matter where you go." The merchant looked up and there was his first wife. She was so skinny, almost like she suffered from malnutrition. The merchant said with great grief, "I should have taken much better care of you while I could have!"

له راستی دا، له ژبانماندا نئیمه چوار خیزانمان مه یه.

۱- خیزانی چواره مین جه ستمانه. گرنګ نیبه چهند کات و کوشش نئیمه زیاد له پیوسته سهرف ده که مین له جوانکردنی جه ستمان، کاتی نئیمه ده مرین به جیمان ده هیلئت.

۲- خیزانی سئیه مین مولک و پله و پایه و سهروهت و سامانمانه، کاتی نئیمه ده مرین، هه موو بۆ که سانی تر ده پوات.

۳- خیزانی دووه مین خیزان و براده ره کانمانه. گرنګ نی یه چهند لیمان نزیك بوونه کاتی نئیمه زیندووین، نه وان تا نه و پاده یه ده توانن تا گۆره که مان له که لماندا بمینه وه.

۴- له راستیدا خیزانی یه که مین پوچمانه، که لئیک جار له بهر گرنګی پیدان به ماده، سهروهت و سامان و له زهت فه رامۆشمان کرد.

بزانه چی یه؟ به راستی نه وه تاکه شته له که لمان بیت که بۆ هه شوینی برۆین. په ننگه بیروکه یه کی چاک و باش بیت تا وه کو گه ش و به هیزی بکه مین نه وه کو چاوه پتی بکه مین تا سه ره مهرگی مردن په شیمان ببینه وه.

Actually, we all have 4 wives in our lives

a. The 4th wife is our body. No matter how much time and effort we lavish in making it look good, it'll leave us when we die.

b. Our 3rd wife ? Our possessions, status and wealth. When we die, they all go to others.

c. The 2nd wife is our family and friends. No matter how close they had been there for us when we're alive, the furthest they can stay by us is up to the grave.

d. The 1st wife is in fact our soul, often neglected in our pursuit of material, wealth and sensual pleasure. Guess what? It is actually the only thing that follows us

wherever we go. Perhaps it's a good idea to cultivate and strengthen it now rather than to wait until we're on our deathbed to lament.

هه لۆ له ناو گه رده لولدا

ئایا ده زانی که هه لۆ ده زانی که ی گه رده لول نزیك ده بیته وه پیش نه وه ی گه رده لوله که هه ل بکات. هه لۆکه بۆ خالیکی بهرز ده فریت و چاوه ریی بایه که ده کات تاوه کو بیته. کاتی گه رده لوله که هه ل ده کات، هه لۆکه باله کانی ده کاته وه تاوه کو بایه که هه لی بگریته و به سه ر گه رده لوله که به رزیی بکاته وه. له کاتی کدا گه رده لوله که به توندی بلاوه ده کات، هه لۆکه به سه ره وه ی گه رده لوله که بهرز ده فریت.

هه لۆکه له گه رده لوله که رانا کات. نه وه گه رده لوله که به شیوه یه کی ساده به کار ده هینی تاوه کو به رتر هه لی بگریته. هه لۆ به سه ر نه وه بایه دا به رزه بیته وه که گه رده لوله که ده هینی.

کاتی گه رده لولی ژیان بۆمان دیت - وه موومان شاره زایی گه رده لوله کان ده بین - ئیتمه ده توانین خۆمان به سه رماندا بهرز بکه ینه وه به دانانی میشکه کان و باوه پیمان به خوای گه وره. گه رده لوله کان نابیت به سه رماندا زال بن. ئیتمه ده توانین پێ به هیزی خوای گه وره بده بین بۆ نه وه ی به سه ر گه رده لوله کان به رزمان بکاته وه. خوای گه وره هیزی پیداوین تاوه کو به سه ر بایه کانی گه رده لوله که سه رکه وین که ناخۆشی و کاره سات و ناو میدی بۆ ژیا نمان ده هینیته. ئیتمه ده توانین به سه ر گه رده لوله که دا بهرز بفرین. له یاد بیته، نه وه بارگرانی ژیان نی یه که بارمان گران ده کات، به لکو شیوه ی مامه له کردنی ئیتمه یه له گه ل یاندا.

Eagles in a Storm

Did you know that an eagle knows when a storm is approaching long before it breaks?

The eagle will fly to some high spot and wait for the winds to come. When the storm hits, it sets its wings so that the wind will pick it up and lift it above the storm. While the storm rages below, the eagle is soaring above it.

The eagle does not escape the storm. It simply uses the storm to lift it higher. It rises on the winds that bring the storm.

When the storms of life come upon us - and all of us will experience them - we can rise above them by setting our minds and our belief toward God. The storms do not have to overcome us. We can allow God's power to lift us above them.

God enables us to ride the winds of the storm that bring sickness, tragedy, failure and disappointment in our lives. We can soar above the storm.

Remember, it is not the burdens of life that weigh us down, but it is how we handle them.

پیره پیاویکی نه خوش

له کاتی تیپهرین به ناو ده ربه ندی چیا به کدا، ده شته کیه که به پیکه وت
تووشی پیره پیاویک ده بیت، که پیره پیاوه که کویر بوو و وا دیار بوو
ته واویسی جه سته ی تووشی هه موو جووره نه خوشی یه که ببوو. ئه و
دیار بوو که پیره پیاوه که به ره و فهوتان ده چوو ته نانه ت ئه و ئیفلجیش
بوو به به رده وامی ناچار بوو به دانیشتن بمینیتته وه ده شته کیه که به
ته واویسی توانی گوئی له پیره پیاوه که بیت، ده بووت: " سوپاس بۆ تۆ
خوایه، منت له هه موو نه خوشیه که پاراستوه که زۆریک له نۆ
دروستکراوه کانت پی تافی ده که یه وه به پاستی خوی گه وه منی به
باشتر زانیوه له نۆ هه موو ئه وانه ی که دروستی کردوون.

و ده شته کیه که به سه رسورمانه وه هاواری کرد: " براهه م." تۆ له چی
سه لامه ت بووی؟ سویند به خوی گه وه، وا هه ست ده که م تۆ تووشی
هه موو جووره نه خوشیه که بوو بیت.

پیره پیاوه که هه رکه سه ری خۆی به رز کرده وه ووتی. " لیم
دورکه وه." ئایا هیشتا زمانه نییه که ده توانم به کتا په رستی خوی
گه وه بی پی ده رپیرم و ده شترانم هه موو ساتی یادی ئه و بکه مه وه؟
ئایا هیشتا دلّم نییه که ده توانم خوی گه وه بناسم؟"

قسه کانی پیره پیاوه که بۆ ده شته کیه که به سه بوون که بگه پیتته وه و
داوای لّی خۆش بوون له خوی گه وه بکات له بهر گوناچه کانی.
له یاد بیت، هه میسه به کیککی تر هه یه که زیاتر له تۆ له ناو کیشه دایه.

The Patient Old Man

When passing through a mountain pass, a Bedouin (villager) once came across an old man who was blind and who seemed to be afflicted with various ailments all over his body. It was clear that he was wasting away. He was even paralyzed constantly forced to remain in a seated position. The Bedouin could clearly hear him say, "All praise is for Allah, who has kept me safe from ailments with which He has tested many among his creations; and He has indeed preferred me over many among those that He created."

"My brother!" exclaimed the Bedouin. "What have you been saved from? By Allah, I think that you have been afflicted with every single kind of ailments!"

"Go away from me," said the old man, as he raised his head. "Do I not still have a tongue with which I can pronounce His oneness, and with which I can remember Him every single moment? And do I not still have a heart with which I can know Him?"

The words of the old man were enough for the Bedouin to repent to Allah for his sins and ask Him for forgiveness.

Remember, there is always someone else who is in more problem than you.

كورپىكى كويىر

كورپىكى كويىر لەسەر پەيزەكانى بىنايەك دانىشتىبو لەگەل كلاوتىك لەبەر پىتيەكانيدا دانا ئەو درووشمىكى دانا كە دەيووت: "من كويىر، تكايە يارمەنى."

چەند پارەيەكى كەمى خورده لە ناو كلاوہ كە بوو، پياويك بە لايدا پۆيشت. ئەو چەند پارەيەكى خوردهى لە ناو گىرفانى دەرھىنا و خستىە ناو كلاوہ كە. پاشان ئەو درووشمەكەى ھەلگرت و سوورپاندى و ھەندى وشەى لەسەر نووسى ئەو دوورشمەكەى داناوہ تاوہكو ھەركى بە لايدا پۆيشت وشە نوئى يەكان بىينى. ھەر زوو كلاوہ كە خەريك بوو پىپوو. خەلكىكى زۆر پارەى بە كورپە كويىرەكە دەدا. ئەو پاش نيوہ پۆيىيە پياوہكەى كە دوورشمەكەى گۆپىيى بوو ھات تاوہكو بزانى شتەكان چۆن دەپوات كورپەكە ھەنگاوہكانى ناسىيەوہ و پىرسىيارى لىكرد.

"ئايا تۆ ئەو كەسە بوويت كە ئەم بەيانى يە دوورشمەكەت گۆپى؟"
ئايا تۆ چىت نووسى؟

پياوہكە وتى: "من تەنھا راستى يەكەم نووسى. من ووت كە ئەوہى تۆ و تە بەلام بە شىوازىكى جىاواز." ئەوہى ئەو نووسى بووى ئەوہ بوو. ئەمۇرۇ رۆژىكى خۆشە و بەلام من ناتوانم بىينم."

A Blind Boy

A blind boy sat on the steps of a building with a hat by his feet. He held up a sign which said: "I am blind, please help." There were only a few coins in the hat.

A man was walking by. He took a few coins from his pocket and dropped them into the hat. He then took the sign, turned it around, and wrote some words. He put the sign back so that everyone who walked by would see the new words.

Soon the hat began to fill up. A lot more people were giving money to the blind boy.

That afternoon the man who had changed the sign came to see how things were. The boy realized his footsteps and asked, "Were you the one who changed my sign this morning? What did you write?" The man said, "I only wrote the truth. I said what you said but in a different way."

What he had written was: "Today is a beautiful day and I cannot see it."

ئایا تۆ وا ههست ده که ی که ی که ی که مین درووشم و دووه مین درووشم
 هه مان شتیان دهووت؟ بی گومان ههردوو درووشمه کان به خه لکیان
 دهووت که کوپه که کوپه. به لام یه که مین درووشم به ساده بی دهیووت
 که کوپه کوپه. دووه مین درووشم به خه لکی دهووت که ئیوه زۆر
 دلخۆشن که کوپه نین. ئایا ئیمه سه رسام نه بین که دووه مین درووشم
 زۆر کاریگه رتر بوو.

Do you think the first sign and the second sign were saying the same thing?

Of course both signs told people the boy was blind. But the first sign simply said the boy was blind. The second sign told people they were so lucky that they were not blind. Shouldn't we be surprised that the second sign was more effective?

سوالکوره له خواترسه که

نهم رووداو هی خواره وهی له شاری (دهکا) که دهکاته پایته ختی به ننگلادیش، پرویدا. سوالکهریک له شاره که راهاتبوو له تهنیشیت مزگه ویتک هم موو روژیکي هه یینی له دوی نوژیی جومعه سوالی ده کرد. سوالکردن بو شو و پیکه پیدراو بوو له بهر خراپی بارودوخه کی. سه ره پای نهمه ش شو سوالکهر بوو، له ماوهی ووتاره که که گوپی له ووتاره نایینه کان راده گرت که پیشکش ده کران. یه کیک له ووتاره کان له باره ی گرنگی به ده ست هیتانی سه رمایه حه لال بوو. شو زانی که دووعا له شو و خه لکانه قبول ناییت که سه رچاوه ی سه رمایه کانیان حه رامه. شو یه کسه ر بپاریدا ته نها پاره له و که سانه وه ریگریت که دهیزانی سه رمایه کانیان حه لاله. له دهرته نجامدا داهاتی روژانه کانی که می کرد، به لام پابه ندی بریاره که ی بوو.

پاشان شو روژه هات که سوالکهره که مرد. هه رچه نده، شو وه ک سوالکهریک زیا، به لام ریووره سمی به خاک سپاردنه که ی وه ک هی پاشایه ک و ابوو. زوربه ی پیاو ماقولانی ناوچه که ناماده ی ریووره سمی به خاک سپاردنه که ی بوون چونکه شو وان شو و قوربانیه گه وره یان ده زانی که شو روژانه راهاتبوو دهیدا تاوه کو له سره فرمانی خوی گه وره به رده وام بیت.

خوینره به ریژه کان: هه روه ها نیمه ش پتویسته به دلسوزیبه وه فرمانه کانی خوی گه وره له ژیانماندا جیبه جیبه که یین به بی گوی دان به پله وپایه ی کومه لایه تیمان. به م شیوه یه، خوی گه وره له م دونیایه و له روژی قیامه تیش به رزمان دهکاته وه.

The Righteous Beggar

The following incident took place in Dhaka which is the capital city of Bangladesh. There was a beggar in the city who used to beg beside a Masjid on Fridays after Jumah prayer. Begging was permissible for him due to his adverse condition. Though he was a beggar, he would pay attention to the sermons that were delivered during the Khutbah. One such sermons was about the importance of earning Halal income. He learnt that supplications (dua) will not be acceptable from those people whose incomes are from forbidden sources. He immediately decided to accept money from only those individuals that he knew had Halal income. His daily earnings decreased as a result but he was committed to his decision.

Then came a day when the beggar died. Even though he lived as a beggar, his funeral was like that of a king. Many dignitaries of the area attended his funeral because they commandment of the Almighty Allah.

Dear readers, we too should sincerely adopt the commandments of Allah in our lives regardless of our social status. In this way, Allah will elevate us in this world and in the hereafter.

بؤ پټزانين

بؤ پټزانينى به ځاى خوشكټك پرسيار له يه كټك بكه كه خوشكى نى يه .

بؤ پټزانينى به ځاى ده سال پرسيار له ژن و ميړديكى تازه بكه كه ته لاق دراون .

بؤ پټزانينى به ځاى چوار سال پرسيار له ده رچوويكى زانكو بكه .

بؤ پټزانينى به ځاى يه كال پرسيار له قوتابيه ك بكه كه له تاقي كردنه وهى كوټايى سال دهرنه چوه .

بؤ پټزانينى به ځاى نو مانگ پرسيار له دايكټك بكه منداله كه ي به مردووى له دايك بووه .

بؤ پټزانينى به ځاى يه كال مانگ پرسيار له دايكټك بكه پيش وهخته مندالټكى بووه .

To Realize

The value of a sister
Ask someone
Who doesn't have one.

To realize
The value of ten years:
Ask a newly
Divorced couple.

To realize
The value of four years:
Ask a graduate.

To realize
The value of one year:
Ask a student who
Has failed a final exam.

To realize
The value of nine months:
Ask a mother who gave birth to a still born.

To realize
The value of one month:
Ask a mother
who has given birth to
A premature baby.

بۇ پېترانىنى بەھاي يەك ھەفتە پرسىيار لە نووسەرى پۆژنامە يەكى
ھەفتانە بکە .

بۇ پېترانىنى بەھاي يەك خولەك پرسىيار لە كەسى بکە كە شەمەندەفەر
يان پاس ياخود فرۆكەي لە دەستى چووه .

بۇ پېترانىنى بەھاي يەك چرکە پرسىيار لە كەسى بکە لە رووداويك
پزگارى بووه .

بۇ پېترانىنى بەھاي ملي چرکە يەك پرسىيار لە كەسى بکە كە مەداليای
زيويى بە دەست ھيئاوه .

كات چاوه رېي كەس ناكات . ھەموو ساتيک بنرخيئە كە ھەتە .
بۇ پېترانىنى بەھاي يەك برادەر يەكيك لە دەست بىدا .

To realize
The value of one week: Ask an editor of a weekly newspaper.

To realize
The value of one minute:
Ask a person
Who has missed the train, bus or plane.

To realize
The value of one-second:
Ask a person
Who has survived an accident...

To realize
The value of one millisecond:
Ask the person who has won a silver medal in the Olympics

Time waits for no one.
Treasure every moment you have.
You will treasure it even more when
you can share it with someone special.
To realize the value of a friend:
Lose one.

وهرگیزانی:

محمد موسا ئیبراهیم

Translated by:
Mohammad Musa Ibrahim

سدرچاوی چیرؤکه کان ئیننه رنینه

کوتایی

THE END

